

SAYI: 15 4 MAYIS 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

KIZIL 1 MAYIS TAKSİM'DE

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NDAYDIK

Taksim Meydanı, kanla yazılmış bir tarihin simgeleşmiş 1 Mayıs Alanıdır. Yıllardır işçi ve emekçilerle devlet arasında bir prestij ve onur sorunu halini almıştır. Bu alanda çatışan proletaryanın iradesiyle burjuvazinin iradesidir. 1 Mayıs Alanı, proletarya ile burjuvazi arasında yüzyıllardır süren sınıf savaşımının temel arenalarından biridir. Devrim tarihimizin en kanlı çatışmalarından biri bu alanda yaşanmıştır. Bu nedenle pahasına olursa olsun Taksim Meydanı, komünistler için vazgeçilmezdir. 1 Mayıs Alanı, "1 Mayıs'ı bayram havasında kutlamak için" gidilecek yer değildir; çünkü 1 Mayıs, bir bayram olmadan önce, uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günüdür.

Leninistler, her 1 Mayıs'ta bunu tüm benliklerinde hissederek yürüyorlar 1 Mayıs Alanı'na. Ne pahasına olursa olsun Kızıl Meydan'ı karşı-devrimin işgaline bırakmıyorlar. Tekelci sermayenin devleti her sene, 1 Mayıs Alanı'nı Leninistler çıkamasın diye ablukaya alıyor ama her defasında Leninistler proletaryanın kızıl bayrağını bu alanda dalgalandırmayı başarıyorlar.

Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da cesaret ve kararlılığın bayrağı 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim Meydanı'nda dalgalanmıştır. Selam olsun proletaryanın bayrağını 1 Mayıs Alanı'nda dalgalandıranlara... Selam olsun cesaret ve kararlılıkla yüreğinin rengini 1 Mayıs Alanı'na nakşedenlere... Proletaryanın yiğit savaşçılara selam olsun...

Merhaba,

Hepinizi 1 Mayıs'ın coşkusuyla selamlıyoruz. Bu sayımızın tüm gündemini 1 Mayıs eylemi oluşturdu. Bu nedenle bu sayımızı 1 Mayıs sayısı olarak çıkarıyoruz.

Mücadele Birliği, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim Meydanı'nda olacağını haftalar öncesinden duyurdu. Bu konuda bildirimler dağıtıldı, afiş ve kuşlamalar yapıldı. Daha 1 Mayıs kimsenin gündeminde yokken, dergi çevreleri gezildi ve 1 Mayıs'ta Taksim'de olunması gerektiği vurgulandı. Her sene bu tarihsel sorumluluğu onurla taşıyan bizler, hiç değilse bu defa diğer çevreleri bu tarihsel eyleme ortak etmeye çalıştık; ama tüm çabalarımız sonuçsuz kaldı. Ortalama sol suskunluk fesadıyla bizim bu inisiyatifimizi görmezden geldi. Bu tavrın temelinde, daha başlangıçta kafalarında 1 Mayıs Alanı konusunda bir netlik olmaması yatıyordu. Öyle ya sendikalar henüz nereye gideceklerini bildirmemişlerdi. Sendikacıların deyimiyle "kıble" henüz belli değildi. Sendikalar "kıble"yi belirlemede güçlük çekince, ortalama sol çevreler kelimenin tam anlamıyla kiblesiz kaldılar. Kafa karışıklığı, belirsizlik bu cephede son ana kadar devam etti.

Bu seneki 1 Mayıs'a da, daha önceki 1 Mayıs'larda olduğu gibi Leninistler damgalarını vurdular. Artık herkes bu kadar çok sesli türküde, yüreğin ve bilincin sesini sadece Leninistlerin temsil ettiğini kabul etmek zorundadır. Bu seneki Kızıl 1 Mayıs, daha öncekiler gibi Taksim'de kutlandı.

Şimdi buradan daha büyük bir güçle 6 Mayıs'a ve NATO'nun İstanbul'da yapmayı tasarladığı Zirve'ye hazırlanmalıyız. Gün kavga günü, mücadele ve zafere göze alma günü.

16. sayımızda yoğun bir gündemle buluşmak dileğiyle...

TARİHSEL BİR SORUMSUZLUK ÖRNEĞİ

Dişimizdeki sol hareket için büyük belirsizliklerle geldi 1 Mayıs. On yılı aşkın süredir inatla sürdürdüğümüz Taksim geleneği, işçi sınıfının ileri kesiminde etkisini gösterdi. Geçen yıl, İstanbul Sendikalar Birliği (İSB)'nin 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de kutlama kararı, bunun bir göstergesiydi. 2003 1 Mayıs'ının hemen ertesinde çeşitli sol çevrelerin Taksim'i tartışmaya başlamaları ve 2004 1 Mayıs'ında Taksim'de olacaklarını söylemeleri, bir başka göstergesiydi. Bu, Leninistlerin 1 Mayıs konusundaki tutarlı ve güçlü politikalarının etkinliğini ortaya koyuyordu.

Bu sene 1 Mayıs'a girilirken Taksim tekrar tartışmaların merkezine oturdu. Sosyal-reformistlerin alabildiğine rahatsız olduğu bu tartışma, devrimci 1 Mayıs politikasının gücünün ifadesiydi. Türk-İş, KESK ve DİSK Taksim başvurusu yaptı; ama bu reddedildi. Sonrasında Türk-İş gruptan ayrılarak Abide-i Hürriyet başvurusu yaptı. DİSK ve KESK bu alana gitmeyeceğini açıkladı. Fakat 1 Mayıs'ın nerede kutlanaca-

ğı sorununa açıklık getiremedi. Bu belirsizlik, ortalama solu trajikomik bir maceraya sürükledi. Gazeteye ilan vererek Taksim konusunda sendikalara "basınç uygulayan" ortalama sol, DİSK ve KESK, "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız, Taksim'deyiz" dediği zaman bile, Taksim'e çıkma kararı alamadı. Sözüm ona "basınç uygulayacaktı" ama, bırakalım bunu, DİSK ve KESK'in (hangi gerekçeyle olursa olsun) aldığı bu ileri kararını açıktan desteklemek, ona güç vermek için "Biz de Taksim'deyiz" kararını alamadı. Belirsizlikten yakınan ortalama sol, kendi eliyle karanlık bir belirsizlik yarattı. EMEP reformizminin, DİSK'in ve KESK'in kararının altını oyma çabasını sessizce izlemekle yetindi. Ve aslında bu tavrıyla EMEP'e pasif destek vermiş oldu. (Yapılan toplantılar, bu toplantılarda ifade edilen görüşler, söylenen sözler ifşa edildiğinde, ortalama solun bu içler acısı durumu, tamamen görülecektir. Ve tüm bunları kamuoyuna ayrıntılarıyla duyurmak, bizim için devrimci sorumluluktur.)

Bu tavrıyla ortalama sol, dünyada bir ilki daha başardı. Dünyanın hiçbir yerinde, niteliği komünist olmayan sendikalar, böylesine ileri bir karar aldığı anda, sosyalistler bu kararın altını boşaltmaya çalışmamıştır! Ama bu 1 Mayıs'ta, KESK ve DİSK'in aldığı ileri kararın altı, bizim sosyalistlerimiz tarafından bilinçli bir suskunlukla boşaltılmış oldu. Daha doğrusu onlar, pasif tutumlarıyla buna yol açtılar. EMEP reformizminin çabasının ne anlama geldiği çok iyi biliniyordu ve toplantılarda bu açıkça dile getirilmişti. Buna rağmen ortalama sol, "1 Mayıs'ta Taksim'e" kararı almaktan özenle kaçındı. Bizim bu konudaki tüm önerilerimiz geri çevrildi. Demek ki, ortalama solun sendikalara "basınç"ı böyle oluyor!

Bunun yerine, DİSK ve KESK'in karsarsızlığından, kararının altının boşluğun-

"Bayram havasında 1 Mayıs"

dan bahsedildi. Tıpkı geçen yıl İSB'nin kararına karşı takınılan horgörü ve küçümseme tavrında olduğu gibi!

Ne bekliyordunuz? DİSK ve KESK'in militan, devrimci bir tutum benimsemesini mi? Sendikalar mı devrimci öncü, yoksa sizler mi? Sınıfın devrimci öncülüğü payesini kimseye kaptırmayan sizler, nasıl oluyor da sendikaların kuyruğundan ayrılmıyorsunuz? Hatta kuyruğundan gitmek değil de, sendikaları daha geri tavra sürüklemek istiyorsunuz?

Abartmıyoruz, ortalama solun 1 Mayıs'taki tutumu tam olarak budur. Bu yüzden ki, DİSK ve KESK'in Taksim kararına güç verilmedi. Bu konuda karar alma cesareti gösterilemedi. Eylemin pratik örgütlenişine girilmedi. Hep bir belirsizlik ortamı yaratıldı. Sallantıda olan sendika yönetimi, ibreyi Taksim'den Beyazıt'a çevirdiğinde -ki bu 29 Nisan günü saat 19.00 sıralarındaydı- ortalama sol, büyük bir pişkinlikle "bu karar bizi rahatlattı" diyebilmiştir. Ve o ana kadar sendikalar "Taksim" dediği halde, eylemin pratik örgütlenmesi konusunda tek bir adım atmayan ortalama sol, Beyazıt kararını duyar duymaz derhal eylemin pratik örgütlenişini tartışmaya koyulmuştur! İşte size Taksim konusunda sendikalara "basınç uygulama"nın harika bir örneği!!

Yani özcesi sendikalar ileri karar almış, sosyalistler bunu geri çekmiştir. Tüm sürecin özü, özeti budur.

"Güle oynaya" 1 Mayıs

KIZIL 1 MAYIS

Proletaryanın Kızıl Bayrağını Taksim'de Dalgalandırdık

le birlikte davranmak, onların kararlılığıyla hareket etmek bu adamların akıllarından bile geçmiyordu. Çünkü, onların amacı üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek; 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun şekilde Taksim Alanı'nda kutlamak değil, kitlelerini oyalamak için Taksim'i ister görünmekti. Burada görüntüyü kurtarmak için artık bazı şeyler itiraf edilebilirdi: 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltmak için Türk-İş'in yıllardır devletle işbirliği yaptığı; bu sendikanın emekçi, sol, ilerici cephe de değil devletin cephesinde olduğu; Türk-İş'in yıllardır kitleleri Abide-i Hürriyet kapana sürüklediği gibi... Bu değerli itiraflar iki gerçeği kendilerine saklamak koşuluyla yapıldı: a-) Bu politikanın bir ucunda Türk-İş varsa, diğer ucunda şimdi peşinden gittikleri DİSK ve KESK vardı; b-) Türk-İş devletle işbirliği halinde ve Abide-i Hürriyet bir kapana ise yıllar boyunca bu kapana kendileri kendi ayaklarıyla girmişlerdi; bununla kalmayıp kitleleri de bu kapana girmeye çağırmışlardı.

Sonuçta, 1 Mayıs toplantıları süresince, "elbette Taksim'e çıkılmaldır" diyenler ve 29 Nisan'a kadar bu düşünceyi koruyanlar iki gün sonra, ikiye bölünerek Saraçhane ve Çağlayan'a gittiler. Taksim 1 Mayıs Alanı bir kez daha oportünistler tarafından terk edilmişti. Bir kısmı, (Alınteri, Partizan, Devrimci Demokrasi) İP ve EMEP'in yanında, Türk-İş'in arkasında yerlerini alırken diğer bir kısmı DİSK ve KESK'in arkasından yürüdüler. Taksim'de proletarya'nın kızıl bayrağını dalgalandırma görevi ve onuru, on üç yıldan bu yana olduğu gibi, yine Leninistle-

rin omuzlarına kalmıştı.

PROLETARYANIN KIZIL BAYRAĞI TAKSİM'DE

1 Mayıs kutlamalarıyla ilgili yapılan toplantıların toplamı bir gerçeği kimsenin reddedemeyeceği somutlukta ortaya çıkardı: 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağıyla ilgili ayrışma ve DİSK, KESK dahil kimilerinin Taksim'e yönelmesi Leninistlerin politik etkisinin bir sonucuydu. Leninistlerin uzun yıllar boyunca kararlılık ve ısrarla sürdürdükleri 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama politikası ve bu politikanın devrimin toplumsal ordusunda yarattığı etki, oportünistler, DİSK ve KESK üzerinde öyle bir baskı oluşturmuştu ki, artık Türk-İş'in arkasında yürüyemez hale gelmişlerdi.

Bu etkinin güçlü belirtileri geçen yıl ortaya çıkmıştı. İstanbul Kadırga'da çeşitli sendikalar yaptıkları bir toplantıda 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı almışlardı. Gerçi, kişisel çıkarlarıyla devrimin çıkarları arasında sıkışmış sendika şube başkanları bu kararın hayata geçmesine izin vermemişlerdi ama bir gerçek gün yüzüne çıkmıştı: Devrimci ve mücadeleciler, 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun bir şekilde Taksim Alanı'nda kutlamak istiyorlardı.

Bu, Leninist politikanın işçiler üzerindeki kesin etkisiydi. Şöyle de denilebilir: Özellikle sınıfın sürükleyici, öncü kesimi olan devrimci ve mücadeleciler işçiler Leninist Parti'nin politikasını benimsiyorlardı. Bu, proletaryanın devrimci sınıf partisi için gerçek bir başarıydı. Öte yandan bütün toplantılar sürecinde oportünistlerin Leninistlerle ilgili söy-

lemeleri ve tavırları bu etkinin itirafıydı. Dahası reformistler de Taksim'den dehşete düşmüş bir şekilde fevran ederken bu etkiyi itiraf ediyorlardı.

Türkiye sol hareketi içinde şu tartışma artık bitmiştir: Devrimci 1 Mayıs için neden Taksim? 1 Mayıs'ın devrimci özüne uygun kutlanabilmesinin ilk koşulu, 1 Mayıs'ın Taksim Alanı'nda kutlanmasıdır. Bu gerçek DİSK ve KESK tarafından dahi kabul edilmiştir. 1 Mayıs'a iki gün kala Taksim'den çark eden DİSK Genel Başkanı bu gerçeği su sözlerle ifade ediyordu: "Buradayız ama, Taksim aklımızdan çıkmıyor. Bir gün mutlaka Taksim'e çıkacağız."

Dolayısıyla, geçmiş yılların "Taksim mi, başka alan mı?" tartışması şimdi şuna dönüşmüştür: 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı olan Taksim'de kutlamayı göze alacak mıyız, almayacak mıyız? Bu yılın ayrışması bu temelde olmuştur ve bundan böyle hep bu temelde olacaktır. Başını EMEP'in çektiği bir kısım reformist bu soruya en olumsuz noktadan yanıt vererek Türk-İş'in arkasından gittiler.

Oportünistler ise, henüz kararsızlıklarını yenebilmiş, deyim ugunsuna, zaferi göze alabilmiş değiller. Şimdilik birlikte hareket ettikleri DİSK ve KESK üzerinden ÖDP'lilerin, SİP-TKP'nin amaçlarının 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun kutlamak olmadığını göreceklarını ummak istiyoruz. DİSK, KESK ve ortalama solun bir kısmı Leninist Parti'nin devrimci politikalarıyla devletin tehditleri arasında kaldılar. Onların davranışlarındaki kararsızlığın temelinde bu gerçek yatıyor.

Leninist Parti devrimci politikadaki kararlılık ve ısrarıyla, ortalama solun bir kısmını Abide-i Hürriyet'ten Saraçhane'ye kadar çekebilmiştir. DİSK, KESK, ÖDP ve SİP-TKP bu politikaların kitlelerinde yarattığı etkiyi nötralize etmek için manevra yapma ihtiyacı duydular. Başını EMEP'in çektiği bir kısım reformist ise bu politikalar karşısında "kararlı" tavır sergileyerek, karşı uçta yer aldı. Devrimci politikalara karşı direniş ne kadar "kararlı" olursa karşı-devrim cephesine gidiş o kadar hızlı olur. Leninist Parti'nin devrimci politikaları işte böyle bir ayrışma ve saflaşmaya yol açmıştır.

Söylemeye gerek yok, Leninist Parti, proletaryanın kızıl bayrağını bu yıl da Taksim 1 Mayıs Alanı'nda tek başına dalgalandırmıştır. Hem de geçmiş yıllardan çok daha güçlü bir şekilde...

S TAKSİM'DE!

1 Mayıs kutlamaları öncesinde, bu yıl öncekilerden farklı olarak çok çarpıcı tartışmalara ve gelişmelere tanık olduk. DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'nin "1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı, Taksim'de kutlayacağız" açıklamaları bu çarpıcı tartışma ve gelişmelerin temelini oluşturdu. Evrensel gazetesi ve EMEP gibi kimi çevreler, DİSK ve KESK'in gerçekten de 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkacaklarını sanarak küplere bindiler. Şimdi, sular durulduktan sonra, Evrensel'in konuyla ilgili yayını hatırlanmaya değer. Bu reformist çevre, DİSK ve KESK'le birlikte bazı demokratik kitle örgütlerinin "Taksim 1 Mayıs alanıdır" açıklamasından adeta dehşete düşmüştü. Ne oluyordu DİSK'e, ne oluyordu KESK'e... Her yıl ne güzel, kuzu kuzu Abide-i Hürriyet'e gidiyorduk, paşa paşa eve dönüyorduk. Şimdi pişmiş aşa su katmanın anlamı var mıydı? Evrensel yazarları ve EMEP çevresi, Abide-i Hürriyet'te sloganlarını "haykırdıktan" sonra "tatlı bir yorgunlukla" (bu kendilerinin ifadesi) eve dönmeyi umuyorlardı. Ama, işte şimdi yıllardır küllenmeye bırakılmış "Taksim heyulası" karşılıklarına dikilmişti. İşin ucunda dayak yemek, tutuklanmak, belki de kurşunlanmak vardı. 1988-89-90 ve 91 1 Mayıs'ının "kötü" anıları bu adamların hafızasında halen canlıydı. "Proletaryaya karşı görevlerini yapmış" bir şekilde "eve tatlı bir yorgunlukla" dönmek ve akşam yemeğini çoluk çocukla birlikte yemek varken şu "Taksim belası" da nereden çıkıyordu? Belliydi ki DİSK her 1 Mayıs'ı ısrarla 1 Mayıs Taksim Alanı'nda kutlayan bir siyasetten etkilenmişti. Ama bu akıl karı bir şey miydi? Sağduyulu hareket etmek ve Türk-İş'in peşinden ayrılmamak gerekiyordu. Çünkü devlet güvencesi Türk-İş'in cebindeydi. Gerekçe de hazır: İşçi sınıfını bölmek... Taksim 1 Mayıs Alanı'na çıkacağımı ilan eden DİSK, KESK ve diğer örgütlerin sözlerini gerçek sanan EMEP ve Evrensel çevresi, tüm reformist, uzlaşmacı karakterlerini açığa vurma pahasına, bu örgütleri attıkları adımdan caydırmak için, yaklaşık on gün boyunca büyük bir gayretkeşlik gösterdi. Oysa, biraz soğukkanlı davranıp doğru değerlendirme yapmasını bilselerdi bu adamların Taksim'in çevresinden dahi geçmeyeceklerini tahmin ederlerdi. Korku, insanın düşünme yeteneğini felç ediyor. Korku başa bela. Evrensel-EMEP çevresi, bu süreçte izlediği politikayla devletle uzlaşmada ne kadar kararlı ve gözü

pek olduğunu ortaya koymuştur. Şimdi hararetle desteklediği Türk-İş, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltmak için devletle yıllardır işbirliği halindedir. Bu yılki ayrışma DİSK, KESK ve diğerlerinin artık aleni hale gelen görüntüden iyice rahatsız olduklarını ve bu görüntüye artık ortak olmak istemediklerini gösteriyor. DİSK VE KESK'İN YENİ MANEVRASI DİSK ve KESK'le birlikte ortalama sol hareketler bu görüntüden kurtulmak istiyorlardı ama bu, onların 1 Mayıs'ı artık devrimci özüne uygun şekilde 1 Mayıs Alanı'nda kutlayacakları anlamına gelmiyordu. Onların ihtiyaç duyduğu şey, tabanın üzerlerine yaptığı baskıyı atlatmaktı. DİSK ve KESK, yanlarına başka kitle örgütlerini de alarak, bir gecede "Türk-İş yönetiminin (...) devletin yönlendirmesine uymayı tercih ettiği"ni keşfetmişlerdir. Oysa, Türk-İş yıllardır DİSK ve diğerleriyle birlikte kitleleri, devletin yönlendirmesine uygun olarak, Abide-i Hürriyet'e götürüyordu. Türk-İş'in yaptıklarında yeni bir şey yok. Ama nedense DİSK ve diğerleri birden bire Türk-İş'in devlet yanlısı tutumunu keşfettiler. Yıllardır ortak oldukları Abide-i Hürriyet politikasının aslında bir "kapan" ve devlet yönlendirmesi olduğunu keşfettikten (!) sonra DİSK ve KESK, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkacaklarını ilan ettiler. Ama gürültüyle ilan edilen karar, bir tıslamayla sona eriyordu: KESK, Ankara'dan İstanbul Dolmabahçe'ye yürüyecekti. DİSK yöneticileri ise, çoluk-çocuk aileleri ile birlikte Taksim'e gelecektirdi. Yani, devlete; a-) Yolumuzu herhangi bir yerde, olmazsa Dolmabahçe'de kesebilirsiniz; b-) Biz Taksim'e 1 Mayıs'ı devrimci bir şekilde kutlamak için değil, bahar gezisi havasında kutlamak için geliyoruz mesajı gönderiliyordu. Devletin yöneticileri bunu anlayacak zeka, deneyim ve birikime sahiptiler. Tabanın şiddetli baskısı altındaki DİSK ve KESK bu zor

durumdan kurtarılmalıydı. Vali, sert bir açıklamayla Taksim konusunda taviz vermeyeceklerini açıklarken, dil ucuyla, isteyen Beyazıt ya da Saraçhane'ye gidebileceğini fısıldıyordu. Bu, tabanın baskısını hafifletmek için "gürleme" ihtiyacı duyan DİSK, KESK ve diğerlerine verilmiş bir "hayat öpücüğü" idi. 28 Nisan'da Taksim'e çıkma kararlılığını açıklayan DİSK, KESK ve diğerleri 28 Nisan'da Taksim'in "olmazsa olmaz" olmadığını, Saraçhane veya Beyazıt'ın da pekala olabileceğini ilan ettiler. Olan, ortalama sola, yani oportünistlere olmuştu. Geçen 1 Mayıs'tan beri "Önümüzdeki yıl Taksim'e çıkacağız" diye kitlelerine açıklama yapan oportünistler, DİSK ve KESK'in sürpriz olmayan manevrasıyla bir anda kendilerini boşlukta buldular. Onlar da kendi tabanlarının güçlü baskısı altındaydılar. Bunlar DİSK ve KESK'in önüne geçip onları Taksim'e çekmeye çalışacaklarına arkalarına geçip iteklemeyi tercih ettiler. DİSK ve KESK yöneticilerinin yılların kaşarlanmış reformistleri olduklarını unutmuş görünüyorlardı. Daha doğrusu, unutmuş görünmek işlerine geliyordu. Çünkü, ÖDP etkisindeki KESK'in, eski TKP-CHP karışımı DİSK yönetiminin bugün Taksim'den vazgeçeceklerini belki de en iyi bilenler buna rağmen, DİSK ve KESK yöneticilerinden "Tereddüt ve titremelere son verilmesini" istediler, kararlılık beklediler. Ama şu kuralı da unutmuş görünüyorlardı: Başkalarından kararlılık bekleyenlerin önce kendileri kararlı olmayı bilmeliler. Onun için, DİSK ve KESK'in arkasına değil, önüne geçmek; onları arkadan iteklemek değil,

önden çekmek gerekiyordu. Oportünistlerin Leninistlerle birlikte Taksim kararlılığı göstermeleri DİSK ve KESK üzerindeki baskıyı olağanüstü artırır. F a k a t , Leninistler-

"Hiç bir şekilde boyun eğmeyeceğiz"

TAKSİM'İ YİNE ZAPTETTİK

Ortalama soldaki tüm belirsizlik ve kararsızlığın tam tersine, her sene olduğu gibi devrimci 1 Mayıs ve Taksim konusunda nettik. Kararlıydık. Dost-düşman herkesin bildiği bu kararlılığımız tüm 1 Mayıs tartışmalarında herkesçe görülüyordu. Baştan itibaren “1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de olacağız” dedik. Hazırlıklarımızı büyük ihtimalle yine yalnız kalacağımız bilinciyle yaptık.

Biz böyle net ve kararlı çalışmalarımızı yürütürken; ortalama sol gün gün, saat saat karar değiştiriyor, DİSK-KESK'in manevralarının yarattığı boşlukta pende atıyor, kendisine “kible” belirlemeye çalışıyordu. Herhalde ortalama sol tüm tarihi boyunca hiç böyle kiblesiz kalmamıştı! Ya da şöyle söyleyelim: Bu seferki daha öncekilerin hepsine taş çıkartacak cinstendi. Bütün bunlar elbette tarihin not defterinde kayıtlıdır ve herkesin perde arkasında yaşananları bilme hakkı vardır. Şimdilik bunu sonraya bırakmak kaydıyla, bu 1 Mayıs'ta Leninistlerin tutumunu aktarmak istiyoruz.

Leninistler, bu seneki 1 Mayıs tartışmalarının en başından beri esen rüzgara göre yön değiştirmeyen tek siyasi yapıydı. Diğerleri “rüzgar gülü” misali yönlerini ikide bir değiştirirlerken, Leninistler durdukları noktadan bir adım bile geri gitmediler. Bize bu kararlılığı veren söylediklerimizi yapacağımıza duyduğumuz inançtı. Devletin “kuş uçurtmayacağız”, “üç kişinin bir

araya gelmesine izin

*Yürek ve Bilinçle
Taksim'deydik*

vermeyeceğiz” dediği 1 Mayıs Alanı'na her halükarda çıkacak, Taksim Meydanı'nı her halükarda fethedecektik. Paris'in Komünarları “göğü fethetmişlerdi” biz ise çok daha somut ve elle tutulur bir yerin fethine çıkıyorduk. Ne pahasına olursa olsun, artık tarihin yalnızca bizim omuzlarımıza yüklediği görevi hakkıyla yerine getirecektik. Söylediğimizi yapma konusunda hiçbir engel tanımayacaktık. Elbette çok heyecanlıydık; hatta deyim yerindeyse heyecanımız kabına sığmıyordu.

Siyasi iktidar, daha sabahın erken saatlerinden itibaren polis gücünü alana yığmıştı. Adeta Mücadele Birliği'ne karşı gövde gösterisi yapıyorlardı. Taksim Meydanı'nı her türlü çalgıya, çengiye, curcunaya açan devlet, bu alanı sadece ve sadece proletaryaya kapatıyordu. Taksim Meydanı herkese açıldı ama işçilere ve emekçilere, proletaryanın devrimci savaşçılara kapalıydı. 1977'de devletin katlettiği 37 işçinin kanıyla sulanmış olan Taksim Meydanı artık Kızıl Meydan olmuştu çünkü; çünkü o tarihten sonra artık o alan 1 Mayıs Alanı olarak anılır olmuştu; çünkü artık orası sınıflar sava-

Taksim, kavga ve mücadele alanı...

şımının odaklandığı bir alandı.

Adeta sermaye sınıfı kolluk güçleriyle alanı işçi ve emekçi sınıflara kapatmıştı. Burjuvalar Marmara Etap'ın tepesinde şortla rahatça koşu yapabilsinler, yemek salonlarında semirsinler diye, polisler aşağıda kolluk güçleriyle, “yeryüzünün lanetlileri”ne alanı kapatmıştı. Sermaye daha rahat soluk alıp versin diye polisler aşağıda kaskları coplaları vb. ile alana çıkacak olanların soluğunu kesmeye, sloganlarını susturmaya hazırlanıyorlardı. Birkaç gün önce İstanbul Valisi Taksim Alanı'nı her türlü gösteriye yasakladıklarını söylüyordu. İstanbul Emniyet Müdürü ise kabadayılığı elden bırakmadan “tek tip elbise giymeye meraklı bir grubun da Taksim'e çıkamayacağını” beyan ediyordu; ama evdeki hesap çarşıya hiç mi hiç uymuyormuş! Tarih adeta onların bu sözlerini yalanlasın diye Leninistleri ortaya çıkardı.

Yaklaşık 130 kişi gün boyunca Taksim Meydanı'nı defalarca zaptetti. Tüm dünya, dünyadaki tüm işçiler ve emekçiler, proletaryanın Leninist savaşçılarının bölükler halinde 1 Mayıs Alanı'na çıkışına tanıklık ettiler. Taksim Meydanı bir günde tam dört kez bu çıkışa tanık oldu. Mücadele Birliği pankartı alanda defalarca açıldı, alan “Yaşasın 1 Mayıs”, “Biji Yek Gulan”, “Ya Devrim Ya Ölüm”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Bütün İktidar Emegin Olacak” sloganlarıyla defalarca inletildi. Etrafı kuşlamalar sardı. “Bütün İktidar Emegin Olacak” pankartı alanda boy gösterdi. Mücadele Birliği Platformu imzalı basın açıklaması alanda okundu. Polis, tam bir paranoya nöbetine tutulmuşçasına şimdi nereden hangi bölümün

çıkıp kızıl bayrağı Kızıl Alan'da dalgalandıracağına bakıyordu. Her çıkışta polis şaşkınlıkla “nereden çıktı gene bunlar daha yeni yukardan aldık hepsini” diyorlardı. Alana çıkan yoldaşlarını gözaltına alan polis araçlarını taş yağmuruna tutan Leninistler, gün boyunca devletin kolluk kuvvetlerine kan ağlatmışlardır.

Polis otobüslerine buldukları yerden, ancak zorla koparılarak bindirilebilen Leninist savaşçılar dimdik başlarıyla proletaryanın davasını her koşulda savunabilmenin haklı gururunu yaşıyorlardı. Sloganlar ve marşlar polis otobüslerinde de devam ediyordu. Nerede bir Leninisti gözaltına aldılarsa, orada başlarına ne büyük bir bela sardıklarını anlamakta gecikmediler. Emniyet Müdürlüğü'nde otobüsün içinde bekletilirken atılan sloganlar, her an zafer işareti yapan parmaklar onları

o kadar rahatsız etti ki, otobüs içinde de saldırılarına devam ettiler. Ve çareyi bazı arkadaşlarımızı kelepçelemeye buldular; ama ne sloganlar sustu ne marşlar bitti. Emniyet Müdürlüğü'nün hücrelerinde de sürdü coşkumuz. Biz büyük bir onurun taşıyıcılarıydık; biz büyük bir kavganın sıra neferleriydik; yaralanan yoldaşlarımızla birlikte bu bizi çocuklar gibi sevindiriyordu. Aldığımız yaralar birer onur madalyasıydı bizim için. Proletarya adına ödenen hiçbir bedel bizleri kamburlaştıramazdı. Biz her zaman her koşul altında bu bedeli ödemeye hazırдық. Proletaryanın Leninist savaşçıları olmak kolay değildi, ama bir o derece mutluluk ve onur vericiydi. Yoldaşlarımızın serbest kalmasıyla yaşanan kucaklaşmalar bunu en güzel şekilde gösteriyordu. Herkesin yüzünden “**Bu 1 Mayıs'ta başardık. Şimdi sıra ö-nümüzdeki 1 Mayıs'ta**” sözleri okunuyordu.

Ne Sloganlarımız Sustu, Ne De Marşlarımız

YAŞASIN 1 MAYIS

